

Hudební a taneční fakulta akademie múzických umění

Malostranské náměstí 13, Praha 1, PSČ: 118 00, telefon 420 234 244 111

POSUDEK

OPONENTA DIPLOMOVÉHO KONCERTU

Violoncellistka Judita Škodová měla svůj absolventský koncert v sále Martinů 26.4.2016.

Program obsahoval skladby v rozpětí asi jenom sto let, resp. od Schumanna až po Šostakoviče. Jako úvodní skladba zazněla první věta ze sólové sonáty Zoltana Kodályho. Tato kompozice patří k vrcholům violoncellového repertoáru, je technicky velmi obtížná a podladěním spodních dvou strun o půl tónu níž, se struny a vlastně celý nástroj ocitnou v nižším napětí, než jsme zvyklí. Nicméně Judita rozehrála svůj nástroj se správným maďarským temperamentem a s prociťenými akcenty ve velikém zvukovém rozpětí, od tří p až do ff. Občas byly znát intonační nepřesnosti, zvláště ve vysokých trylkách a zejména pak v následujících sextách.

Jako druhá skladba byla provedená Janáčková „Pohádka“. Všechna tempa byla správně volená, v první jakožto ve druhé větě byla pizzicata srozumitelná a v legátech zpívalo cello příjemně. Zase jsme se mohli přesvědčit o tom, že o muzikalitě violoncellistky není pochyb. Vrchol druhé věty a vlastně vrchol celé skladby vyšel celkem dobře, jediné píhy na kráse byla tu tam na můj vkus dosti „našponovaná“ intonace anebo např. ostinato, ciss-a, ciss-a, v první větě kde Judita, bohužel, netrefila skok.

Následovaly Schumannovy: „Fünf Stücke im Volkston“. První věta měla správné nasazení, druhá vyzněla také hezky, ve třetí větě mi bylo sympatické, že Judita v té střední části s těmi hrozně obtížnými dvojhmaty tak říkájíc „riskovala“, tzn., že udržovala tempo. Velmi často totiž violoncellisté a to i velcí mistři jako např. Rostropovič zde hrají velice pomalu, aby měly jistotu, že dvojhmaty budou čisté. Je to ale často na úkor hudebnímu toku. Čtvrtá a pátá věta měly vše, co měly mít a celkově tedy Schumann vyzněl velmi přesvědčivě.

Poslední před přestávkou byla Blochova skladba „Nigun“. Opět nám Judita svým hezkým tónem, krásným vibrátem a bolestně-naříkajícím tlumočením díla ukázala jak správně a přirozeně cítí hudbu. Co na tom, že některé obtížné oktávy byly zahráné podle motta: „Oktávy musí být trochu falešné, aby lidé slyšeli, že jsou to oktávy“.

Po přestávce zazněla Šostakovičova sonáta, d-moll, op. 40. Obě interpretky začaly ve svižném tempu, které ale časem kleslo do jakéhosi „normálu“. Na pár místech v 1.větě, kde byl klavír dost silný, mohla violoncellistka klidně hrát o dynamiku více, zvláště na spodních strunách. Jinak vyšla 1. věta hezky až na codu, kde byl klavír opět moc hutný. Nerovný boj s klavírem se ale naplno ukázal v druhé větě, kde např. triólová místa v cellu nebyla skoro vůbec slyšet. Třetí věta – Largo – měla krásný hudební oblouk a barevný cellový zvuk. Musím se ale, bohužel, zase zmínit o intonaci. Když hrajeme s klavírem, jsme nuceni – ba povinni, přizpůsobit naši intonaci ke klavíru. Violoncellová intonace na začátku prostě nezapadla do harmonie klavíru. Čtvrtá, závěrečná věta byla zahrána v rychlém tempu, což mi nevadilo, ale přeci jenom jsem někdy postrádal větší rytmické napětí. Tzv. „balalajkové arpeggia“ ke konci mohla být silnější vzhledem ke zvukovému klavíru.

Za tento výkon navrhuji známku A a doporučuji k obhajobě!

V Praze 28.8.2016

Mikael Ericsson - odborný asistent

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Diplomová práce Judity Škodové nese název: Dmitrij Šostakovič: Klavírní trio č. 2, e-moll.

Práce je rozčleněná na čtyři hlavní díly a to: Dmitrij Šostakovič (stručný životopis), Šostakovič a Ivan Sollertinskij (Sollertinskij byl blízkým přítelem Šostakoviče a jemu je trio věnované), v další kapitole nastiňuje práce okolnosti vzniku a prvního provedení díla. Ke konci následuje velmi podrobný rozbor všech čtyř vět, cituji: „ a to jak z hlediska harmonického a funkčně-tektonického, tak i z čistě instrumentálního pohledu a výrazového působení skladby na posluchače“.

Práce se čte dobře, informaci je tu dost aniž by jich bylo příliš. Závěrečný rozbor je naprosto vyčerpávající. Dokonce jsem se dozvěděl pro mne nový hudební pojem - hiatus. Zajímalo by mne, co to v hudební praxi znamená a jestli jsem o „ něco zásadního nepřišel“. Rád bych také věděl, zda Judita četla knihu Solomona Volkova: „Svědectví. Paměti Dmitrije Šostakoviče“. Já vím, že se tato kniha se stala předmětem mnoha mezinárodních diskusí a sporů, stran autentičnosti Šostakovičových výpovědí, ale na mne osobně dělá její obsah přesvědčivý dojem. Každopádně se můžeme na několika místech této knihy setkat právě s Ivanem Sollertinskijem a se Šostakovičovými vzpomínkami na něj.

Za tuto práci navrhuji známku A a doporučuji k obhajobě!

V Praze 28.8.2016

Mikael Ericsson – odborný asistent